

Dolors Miquel

EL GUANT
DE PLÀSTIC
ROSA

*Premi de poesia
Ausiàs March de Gandia*

edicions
62

DOLORS MIQUEL

EL GUANT
DE PLÀSTIC ROSA

LIV PREMI DE POESIA
AUSIÀS MARCH DE GANDIA

Edicions 62

Un jurat format per Maria Josep Escrivà, Rubén Luzón,
Jaume Pont i Jordi Cornudella ha atorgat a aquesta obra
el LIV Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia (2016).

Primera edició: gener del 2017

@ Dolors Miquel Abellà, 2017

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Diagonal, 662 – 08034 Barcelona

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s.l.

Impressió i relligat: Limpergraf

ISBN: 979-84-297-7565-5

Dipòsit legal: B. 25.657-2016

TAULA

1. La tercera persona	11
2. Cita amb el fred	12
3. Hi ha un home podrint-se a l'aigüera	14
4. Dansa de l'abella	15
5. Si jo hagués dit	16
6. Ningú a l'altra banda	18
7. Tocar	19
8. Particular lloga...	20
9. Mirant la nevera	21
10. Dead woman	22
11. Tribut a la bellesa	23
12. Massacres	24
13. Toc-toc, ¿hi ha algú aquí?	25
14. El guant de plàstic rosa	26
15. Tot provenia de la cuina	27
16. Mitologia infantil dels bous	31
17. Desgel	32
18. Fregall	33
19. Animals extingits	34
20. Visió del corb	35
21. Servei de recollida	36
22. Serveis socials de salut mental	37
23. Amb els de les cambres frigorífiques del tanatori	38
24. La maquilladora del mort	40
25. Davantals i vaques	41
26. Ploraneres al tanatori	42

27. Últimes voluptuositats	47
28. Mosques pioneres. Far West	48
29. Cementiri	50
30. Dimensions	51
31. Lleixiu espiritual	52
32. Torre de vigia	54
33. Memento Fournier	55
34. Ell	56
35. Rescat	58
36. Ritual amb cadàver de vaca al bosc	59
Genealogia del <i>Guant</i> (a manera d'epíleg)	61
Agraïments	67

LA TERCERA PERSONA

Amb una mà sostenia el cos sangonós del meu nen tot just nascut, amb l'altra empenyia dins del forat de la mort la carn despresa i el coratjós cor silenciós de mon pare.

O mirava el llunyà despreniment, tranquil i serè, del meu avi en una habitació d'hospital on venien les llums dels estels a contar de la seva mort després de milions d'anys de travessa.

O aquells ulls que buscaven la foscor girant-se cap a dins del crani, en una barbàrie perpetrada a l'anatomia. Es giraven rellicant per la neu blanca. Un nen tan bell i tímida. Una nuca perfecta. Fins que el trobaren, inanimat com flor tot just col·lida.

I tot eren plors que queien fets llavors de primavera dins la terra dels cors humans, fèrtils en la seva simplicitat, en la seva dèbil i amagada llunyania.

I els sexes percuïen els ossos i atiaven les mucoses i les glàndules cap a la vida. Volien penetrar i ser penetrats, escapar d'aquella soledat on tot moria i matava.

I així et vam concebre.

CITA AMB EL FRED

T'esperava a la cafeteria subterrània de la Casa del Libro de
Passeig de Gràcia.
Amb el cinturó de sivella enorme com safata sexual al mig
del ventre.
Feia fred. Els llibres feien fred. La vida feia fred. La gent feia
fred.
Entraven sortien. Com si sabessin. Sortien entraven. Com si
no sabessin.
No sabien i sabien. Tot resultava clar i confús. Alguns
treballaven.
Era evident que estava desesperadament allí per tu, i que
tenia fred
en aquella llibreria tan ben il·luminada del Passeig
de Gràcia.
Clar que no anava a escriure Auques i ventalls de nenes
burgeses
que juguen a tennis o a pàdel. I menys essent tu un borratxo
consumat.
Era només una manera de pensar el fred, sense escriure'l, de
sentir-lo per després;
era hivern. I era estiu i primavera i tardor i ciutat era. Però
sobretot hivern i fred.
Tenia l'ànima gelada, i si és que tenia ànima realment, la
tenia gelada,
un tros d'àrtic tenia i si no en tenia, tenia dits gelats d'ungles
llargues i pintades,

que volien esgarrapar-te i no per odi, no, no per odi. Clar
que després ja m'ho vas dir,
que estaves mort i no podies venir, que el teu editor, que
estava més mort que tu,
t'havia enviat al psiquiatre, que el món estava més mort que
vosaltres dos
i que ja ens trobaríem. I que tenies pressa. I que et sabia
molt de greu
d'estar mort precisament el dia que havíem quedat per no
tornar a veure'ns.

HI HA UN HOME PODRINT-SE A L'AIGÜERA

Amorrada al mugró de la mare eterna, estrenyent fortament el penis del fecundador, amb les entranyes seques a la boca, la vagina plena de blanques paraules, el semen entre els meus pits... Fa tres-cents dies, tres-centes nits que el sopar és a l'aigüera: Muntanyes de pinyols i restes. La cadena de forquilles a popa, talment un vaixell que s'enfonsa entre onades de microbis. El peix de la mística lliscant entre el sabó i el pa florit. Un gra d'arròs revolucionari al fons d'una cassola vora la llagosta decapitada. Dia i nit barallant-se dins un pinyol. Dins el verdet un vas llisca cap a la superfície del transparent. El pensament se'm beu el caos. Una mosca cau entre dos silencis i entre tres, cau un espermatozou, entre quatre s'omple de sang el canelobre de la veu i s'encén la petita flama de la felicitat. L'espès mantell de boira va cobrint-ho tot. Creus i ganivets a la boca. Navalles i roses a la veu. Les calaveres dels animals es pregunten si mai els ulls els tornaran a la conca mentre els seus ossets s'embalen cap al forat embussat del temps. Mig d'esma enfonso la mà sota la pila d'atuells i d'immundícia i el trobo. Hi ha un home que es podreix a l'aigüera. Ell i el seu sexe. Els toco. Tres-cents dies sense neteja. Tres-centes nits sense neteja. Sóc una porca. Busco sabons amoníac lleixiu desincrustants salfumants desembussadors mentre els cucs foraden la tele, els líquids m'embruten els segons i l'esperit em busseja pel pantà de les emocions en un pulmó lliure i irreversible cap a Ell.

(Jo em sé el nom del meu mort
i el dic amb la boca tancada.)

DANSA DE L'ABELLA
AMB FLOR ABELLERA, ABELLOT DISTRET I ABELLEROL
QUE BUSCA NIU (PRIMERS PREPARATIUS)

Ara l'abella diposita mel dins la mandíbula, sobre la llengua
tumefacta.

i dansa davant del seu crani:

fa cercles amb l' abdomen, batent les petites ales.

En màxima quietud i màxima velocitat, l'abellera i els seus
rizomes de fecunditat

enamoren l'abel·lot que volava cap a la consumació

i que s'atura per copular la flor, d'esquena a la llum.

El meu mort em pregunta: ¿Quant de temps més suportaré
això?

Tinc uns tarsos d'abella enredats a les trompes d'Eustaqui

I un abellerol intenta fer niu al meu fal·lus.

SI JO HAGUÉS DIT
(RETRAT STEINIÀ DE L'HOME DE L'AIGÜERA)

Si jo hagués dit que hi ha un home podrint-se a l'aigüera, li hauria agradat que li ho digués. Que li digués: hi ha un home podrint-se a l'aigüera. Li hauria agradat, podrint-se a l'aigüera.

Si hagués dit que no hi ha, que no existeix, que no s'hi està, probablement seria una frase a mitja descomposició, una cosa així com: hi ha un podrint-se a l'aigüera, tot i que l'home en aquell moment podria ser a comprar el diari.

Però, no, és a l'aigüera podrint-se.

Després hi ha una manera de podrir-se.

També hi ha un podrir-se de manera.

Hi ha un també després de l'home.

Després és un instant. Podrir-se és un cúmul d'instantes, o de despresos que es desprenen després. Abans no, que serien *abansos*. Sempre hi ha un home podrint-se a l'aigüera. Sempre és el mateix que després. Així que som al mateix punt, al principi. I el principi és abans. I abans és sempre.

Evidentment un home no és una aigüera.

Una aigüera no pot podrir-se. Un home, sí.

Si jo hagués dit hi ha una aigüera podrint-se, hauria dit que hi ha maneres de dir aigüera i maneres de dir podrint-se.

Però no he dit: ni home podrit. Ni hi ha el podrit. Ni és un podrit. Ni tan sols he dit: S'ha podrit. Ni podrit.

Tampoc he dit el o tots o aquell. No, no he dit: aquell home es podreix, o l'home. Sinó un. Bàsicament perquè sempre hi ha un home podrint-se a l'aigüera.

Aquest és un fet normal.

Aquest normal és un fet.

Tot plegat comporta una semàntica defectual: el procés de «podrint-se» implica camí cap a la desaparició. Desésser. Descomposició. Ja nome po dring sedins la gerra. La guerra. Segons. Ring. Por. Ring, Cravan. Por. Només. Ai.

Tots ho coneixem.

REPETEIXO:

Aquest fet és normal.

Aquest fet és normal.

Tota dona té un home podrint-se a l'aigüera.

L'impersonal esdevé universal.

L'universal esdevé unipoemal.

L'unipoemal calla.

Tots els homes que es podreixen fan la mateixa cara. Totes les cares que es podreixen fan el mateix home. Tots els mateixos que es podreixen fan cara d'home.

En aquest punt és impossible la identificació. Encara que hi ha una manera d'identificar: la de l'aigüera.

Sempre és la mateixa aigüera. Mateixa: fa cara d'home.

Aquesta és l'aigüera!

En ella no existeix el dubte.

En ella existeix l'aigüera.

NINGÚ A L'ALTRA BANDA

La dona de la neteja no contesta al telèfon. L'home de la neteja gairebé no existeix. Als serveis industrials sempre em surt un contestador. *Les nostres línies estan ocupades. Les nostres línies estan ocupades.* Hauré de fer-ho jo. Prenc el davantal. El meu mort mascle reclama l'atenció:

Els elefants vora els cadàvers dels seus avantpassats fan sons inaudibles per a l'orella humana, em diu, i afegeix en una manera improvisada: ajghoqp7589qm'qo4rtthaq`q'tu94236j1nm ffn000968jfq'ññrejigb,opw4689oyjoassw+hphj!!! La mort m'ha entrat dins la veu i no me la goso treure.

Ràpidament li poso un drap xop en amoníac i sabons pesants entre la llengua i la mandíbula. Hi tiro gotes de sosa càustica. Em veig dins els seus ulls oberts. Les meves imatges hi cauen com pedres al fons d'un llac. Les xucla sense retorn, l'egoista, però ja la mort li llisca païdor avall. Considero retallar-li les ungles de mans i peus, que han començat a créixer, bosc transparent, a la velocitat de la llum. S'hi nega. Em mira malament.

Vés-te'n, sangloteja. Deixa'm en pau.

TOCAR

Va tocar la meva cama amb el tacte de l'herba mullada quan passeges pels camps. Se m'enredà als cabells i m'entrà dins l'organisme amb l'aire de les muntanyes que es dirigeix cap a mar.

No era negra, era daurada i tenia color rosa. Les seves mans, ansioses com les del nounat, ho volien tot. S'abocà al meu pit i li vaig donar la meva llet fosca.

Perquè les seves paraules eren el cordó umbilical que penjà de la meva boca.

Perquè la seva no veu era la meva llengua futura.

A cap fill alletaré amb més tristesa, amb més ànsia.